

"মৰমৰসন্তানসকল –জ্ঞানৰবিভাগবেলেগহয়, যোগৰোবেলেগহয়। যোগৰদ্বাৰা আত্মাসতোপ্ৰধানহয়, যোগৰবাবে একান্তৰপ্ৰয়োজনহয়"

প্ৰশ্ন: স্থায়ী স্মৰণত (যাদ) থকাৰ আধাৰ কি?

উত্তৰ: তোমালোকৰ ওচৰত যি আছে, সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। শৰীৰো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। সকলোবোৰ ঈশ্বৰীয় সেৱাত লগাই দিয়া। এয়াই হৈছে যজ্ঞ (মেহনত)। এই ত্যাগৰ (কুৰ্বানী) দ্বাৰাই স্মৃতি (যাদ) স্থায়ী হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে মৰমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিলে পিতাইও তোমালোকক স্মৃতিত ৰাখিব। বাবাইও শক্তি দিব। শক্তিৰ দ্বাৰাই আয়ুস বাঢ়ে। আত্মা সদাকালৰ বাবে স্বাস্থ্যৱান হৈ উঠিব পাৰে।

ওঁমশান্তি। এতিয়া যোগ আৰু জ্ঞান-দুটা বস্তু হয়। পিতাৰ ওচৰত এইয়া বহুত ডাঙৰ খাজানা (সম্পত্তি) আছে, যি সন্তানসকলক দিয়ে। পিতাক যিয়ে বহুত স্মৰণ কৰে তেওঁলোকে শক্তি বেছিকৈ প্ৰাপ্ত কৰে কিয়নো পিতাক স্মৰণ কৰিলে পিতাইও স্মৰণ কৰে – এইটো নিয়ম হয় কাৰণ মুখ্য হ'ল স্মৃতি। এনেকুৱা নহয় যে জ্ঞান বহুত আছে, ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে স্মৰণ কৰে, নহয়। জ্ঞানৰ ডিপাৰ্টমেন্ট বেলেগ। যোগৰ বিষয়টি অতি বিশাল, জ্ঞানৰ তাতকৈ কম। যোগৰ দ্বাৰা আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ পৰে কিয়নো বহুত স্মৰণ কৰে। স্মৰণ নকৰাকৈ সতোপ্ৰধান হোৱাটো অসম্ভৱ। সন্তানসকলে গোটেই দিন পিতাক স্মৰণ নকৰিলে পিতাইও স্মৰণ নকৰিব। সন্তানসকলে ভাল দৰে স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া পিতাইও স্মৰণ কৰিব। পিতাক (নিজৰ ফালে) আকৰ্ষিত কৰে। এইয়াও পূৰ্ব নিদ্ধাৰিত খেল যাক ভাল দৰে বুজিব লাগে। স্মৰণৰ কাৰণে বহুত একান্ত অৱস্থাৰ প্ৰয়োজন। শেষত অহাসকলৰ বাবে উচ্চ পদ পোৱাৰ আধাৰো হ'ল স্মৰণ। তেওঁলোকে বহুত স্মৃতিত থাকিব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে পিতাইও স্মৃতিত ৰাখে। যেতিয়া সন্তানে বহুত স্মৰণ কৰে তেতিয়া পিতাইয়ো বহুত স্মৰণ কৰে। তেওঁ আকৰ্ষিত কৰে। কয় নহয় যে – বাবা, দয়া কৰা, কৃপা কৰা। ইয়াৰ বাবেও লাগে স্মৃতি। ভালদৰে স্মৰণ কৰিলে আপোনাআপুনি তেওঁ আকৰ্ষিত হ'ব, কাৰেণ্ট (শক্তি, বল) পাবা। আত্মাৰ অন্তৰত চিন্তন আহে যে মই বাবাক স্মৰণ কৰোঁ যেতিয়া সেই স্মৃতিয়ে একেবাৰে ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। জ্ঞান ধন হয়। পিতাক স্মৰণ কৰিলে পিতাইও স্মৃতিত ৰাখে, যাৰ দ্বাৰা স্বাস্থ্যৱান হৈ যোৱা, পৱিত্ৰ হৈ যাবা। ইমান শক্তি আছে যে সমগ্ৰ বিশ্বক পৱিত্ৰ কৰি দিয়ে সেইবাবে আহ্বান কৰে – বাবা আহি পতিতক পাৱন কৰি তোলা।

মনুষ্যইটো একো নাজানে, এনেই ৰড়িয়া মাৰি (অথহীন কথা) থাকে আৰু সময় নষ্ট কৰি থাকে পিতাক নাজানে। যদিও অতি ভক্তি কৰে। শিৱৰ মন্দিৰত গৈ কাশী কলবট খায়, কিন্তু একো নাপায়। পুনৰ বিকৰ্ম হ'বলৈ আৰম্ভ হৈ যায়। মায়াই অতি সোনকালে ফঁচাই দিয়ে। প্ৰাপ্তি একো নহয়। এতিয়া তোমালোকে জানা - পতিত-পাৱন পিতা হয়। তেওঁৰ ওপৰত উচৰ্গিত হ'ব লাগে। তেওঁলোকে বুজে যে – শিৱ শংকৰ এজনেই। এইয়াও অজ্ঞান হয়। ইয়াত বাবাই বাৰে বাৰে কয় মনমনাভৱ। মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যাবা। তোমালোকে কালৰ ওপৰত জয়ী হোৱা, ইয়াত তোমালোকে যিমানেই যজ্ঞ কৰিবা মায়াও সিমানেই বিঘ্ন আনিব কিয়নো মায়াও বুজে যে – এওঁলোকে পিতাক স্মৰণ কৰিলে মোক এৰি দিব, কিয়নো তোমালোক যেতিয়া মোৰ হোৱা তেতিয়া সকলো এৰি দিব লাগিব। মিত্ৰ, সম্বন্ধী, ধন আদি একো মনত যাতে নাহে। এটা কথা আছে – লাঠীও এৰি দিয়া। সকলো বস্তু আতঁৰাই দিয়াই, কিন্তু এইটো কেতিয়াও নকয় যে শৰীৰটোকো মনত নেপেলাবা। পিতাই কয় এই শৰীৰতো পুৰণা, এইটোকো পাহৰি যোৱা। ভক্তি মাৰ্গৰ কথাও এৰিব লাগিব। একেবাৰে সকলো পাহৰি যোৱা অথবা যি আছে সেইবোৰ কামত লগোৱা, তেতিয়াহে স্মৰণ স্থিতি থাকিব। যদি উচ্চ পদ পাব বিচৰা তেন্তে বহুত যজ্ঞ কৰিব লাগিব। শৰীৰো মনত পৰিব নালাগিব। অশৰীৰ হৈ আহিছিল, অশৰীৰ হৈ যাব লাগিব।

পিতাই সন্তান সকলক পঢ়ায়, এওঁৰ কোনো ইচ্ছা নাই। এওঁতো সেৱা কৰে। পিতাৰতো জ্ঞান আছে নহয়। এইয়া পিতা আৰু সন্তানৰ একেলগে কৰা খেল। সন্তানেও স্মৰণ কৰে তেতিয়া পিতাও বহি চাৰ্জ লাইট (শক্তি) দিয়ে। কোনোবাই বহুত আকৰ্ষিত কৰে তেতিয়া পিতাই বহি লাইট দিয়ে। (যদি বহুত আকৰ্ষিত নকৰে ব্ৰহ্মাই) এই বাবাই বহি পিতাক (শিৱবাবাক) স্মৰণ কৰে। কেতিয়াবা কোনো সময়ত কাৰোৱাক কাৰেণ্ট দিবলগীয়া থাকিলে তেতিয়া টোপনিও নাইকিয়া হৈ যায়। এইটো চিন্তন লাগি থাকে যে আমুকাক কাৰেণ্ট দিবলগীয়া আছে। পঢ়াৰ দ্বাৰা আয়ুস নাবাঢ়ে। চিৰ স্বাস্থ্যৱান নহয়। সৃষ্টিত কাৰোৱাৰ আয়ুস 125-150 বছৰো হয় তেন্তে নিশ্চয় স্বাস্থ্যৱানো হয়। ভক্তিও বহুত কৰিছিল চাগে। ভক্তিতো

কিছু লাভ আছে, লোকচান নাই। যিয়ে ভক্তিও নকৰে, তেওঁলোকৰ ব্যৱহাৰো ভাল নহয়। ভক্তিত ভগবানৰ ওপৰত বিশ্বাস থাকে। ব্যৱসায়ত মিছা-পাপ নকৰে, ক্ৰোধ নাহে। ভক্তিৰো মহিমা আছে। মনুষ্যই এই কথা নাজানে যে ভক্তি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল। জ্ঞানৰ কথাটো জ্ঞাতেই নহয়। ভক্তিও শক্তিশালী হৈ যায়, কিন্তু যেতিয়া জ্ঞানৰ প্ৰভাৱশালী হৈ পৰে তেতিয়া ভক্তি একেবাৰে এৰি যায়। এই দুখ-সুখ, ভক্তি আৰু জ্ঞানৰ খেল আগতেই ৰচা হৈ আছে।

মনুষ্যই কয় দিয়ে – দুখ-সুখ ভগবানেই দিয়ে তথাপিও তেওঁক সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱা হয়। কিন্তু সুখ-দুখ বেলেগ বস্তু হয়। ড্ৰামাক নাজানে কাৰণে একো বুজি নাপায়। ইমানবোৰ আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আনটো লয়, এইয়া তোমালোকেহে জানা। এনেকৈ নকয় যে – সত্যযুগত তোমালোকে দেহী-অভিমানী আছিল। এইয়া এতিয়াহে পিতাই শিকায় – এনেকৈ দেহী-অভিমানী হোৱা।

নিজক আত্মা বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। তাতটো আছেই পবিত্ৰ সুখধাম। সুখত কোনেও স্মৰণ নকৰে। ভগবানক দূততহে স্মৰণ কৰে। চোৱা-ড্ৰামা কিমান বিস্ময়কৰ। যাক তোমালোকে ক্ৰমাং অনুযায়ী জানা। এয়া যি পইন্ট লিখা হয় সেয়া ভাষণৰ সময়ত ৰিভাইছ কৰিবলৈ। ডাক্তৰ, উকীলেও পইন্ট লিখি লয়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ মত পাইছা, গতিকে ৰিভাইছো কৰিব লাগে ভাষণ দিয়া সময়ত। এওঁৰ মাজত পিতাৰ প্ৰবেশতা আছে। পিতাই তোমালোকক বুজায় যেতিয়া এওঁও শুনে। তেওঁ পইন্ট নুশুনুৱা হলে মই কি জানো যে তোমাক বুজাম। পিতাই কয় – এইয়া বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ চিত্ৰও আছে। তোমালোকে ৰাজ্যলৈ যাবা ক্ৰমাং অনুসৰি। যিমানে স্মৰণ কৰিবা, ধাৰণা কৰিবা সিমানেই (উচ্চ) পদ পাবা। পিতাই কয় – গুহ্যতকৈ গুহ্য কথা শুনাও। তোমালোকে নতুন নতুন পইন্ট লিখি ৰাখিবা। পুৰণা কামত নাহিব। ভাষণ দিয়াৰ পিছত মনত পৰিব যে এইটো পইন্ট ভালকৈ বুজোৱা হলে বুদ্ধিত ঠিক বহি গলহেঁতেন। তোমালোক সকলো জ্ঞানৰ বক্তা হয়, কিন্তু ক্ৰমাং অনুসৰি। সকলোতকৈ উত্তম হ'ল মহাৰথী। বাবাৰ কথা বেলেগ। ইয়াত বাপদাদা দুইজন একেলগে আছে। মস্মায়ে সকলোতকৈ ভাল বুজাইছিল। সন্তান সকলে সম্পূৰ্ণ মাৰ্গমাৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰিছিল। য'ত আৱশ্যক হয় পিতাই তাত প্ৰবেশ কৰি নিজৰ কাম কৰি লয়। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। পঢ়া আজৰি সময়ত কৰা হয়। গোটেই দিনতটো ব্যৱসায় আদিত লাগি থাকে। বিচাৰ সাগৰ মৰ্ঠন কৰিবলৈও আজৰি সময় লাগে, শান্তি লাগে। বুজি লোৱা, কাৰোৱাক কাৰেণ্ট দিব লৈ আছে, কোনোবা ভাল সেৱা কৰা সন্তান আছে, তেতিয়া তেওঁলোকক সহায় কৰিব লাগিব। তেওঁৰ আত্মাক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। শৰীৰক স্মৰণ কৰি আকৌ আত্মাক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। এইটো যুক্তি ৰচিব লাগে। সেৱাৱত থকা সন্তানসকলৰ কষ্ট হলে, তেওঁলোক সহায় কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে তাৰ পিছত নিজকে আত্মা বুলি ভাবি কিবা নহয় কিবা তেওঁৰ আত্মাকো স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো যেনেকৈ চাৰ্জ লাইট দিয়াৰ দৰে। এনেকুৱা নহয় যে একে ঠাইতে থাকি স্মৰণ কৰিব লাগে। চলা-ফুৰা কৰোতে খোৱা-বোৱা কৰোতেও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আন কাৰোৱাক শক্তি দিবলগীয়া থাকিলে ৰাতিও সাৰে থাকা। সন্তান সকলক বুজোৱা হয় যে ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানেই আকৰ্ষণ কৰিব পাৰিবা। বাবায়েও লাইট দিব। বাবাৰ এইটোৱেই ধান্দা - সন্তানসকলক চাৰ্জ লাইট দিয়াৰ। যেতিয়া বহুত চাৰ্জ লাইট দিবলগীয়া থাকে তেতিয়া পিতাক বহুত স্মৰণ কৰে। তেতিয়া পিতায়েও চাৰ্জ লাইট দিয়ে। আত্মাক স্মৰণ কৰি চাৰ্জ লাইট দিবলগীয়া হয়। এই পিতায়েও চাৰ্জ লাইট দিয়ে, পিছত লাগিলে ইয়াক কৃপা কোৱা বা আশীৰ্বাদ, যিয়ে কোৱা। সেৱাৱত বেমাৰ হলে দয়া উপজিব। ৰাতি সাৰে থাকিও তেওঁৰ আত্মাক স্মৰণ কৰিব কিয়নো তেওঁলোকক শক্তিৰ দৰকাৰ। স্মৰণ কৰিলে তাৰ সলনি তেওঁলোকেও স্মৰণ পাব। পিতাৰ মৰম সন্তান সকলতকৈ বেছি আছে। পুনৰ তেওঁলোকেও স্মৰণ পাব। বাকী জ্ঞানটো সহজ হয়, তাত মায়াৰ বিঘ্ন নাহে। মুখ্য হল স্মৰণ, ইয়াতেই বিঘ্ন পৰে। স্মৰণৰ দ্বাৰা বুদ্ধি সোনৰ পাত্ৰৰ দৰে হৈ যায়, য'ত ধাৰণাও হয়। কোৱা যায় বাঘিনীৰ গাখীৰ সোণৰ পাত্ৰত হৈ থাকে। এই পিতাৰ জ্ঞান ধনৰ বাবেও সোনৰ পাত্ৰৰ দৰকাৰ। সেইটো তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া স্মৰণৰ যাত্ৰাত থাকিব। স্মৰণ নকৰিলে নকৰিলে ধাৰণাও নহ'ব। এনেকৈ নুবুজিবা যে পিতা অন্তৰ্যামী হয়। কিবা কলে আৰু হৈ গ'ল – এয়াটো ভক্তি মাৰ্গত হয়। সন্তান (জন্ম) হ'লে কব যে গুৰুৰ কৃপা। আৰু নহ'লে কব যে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। তোমালোক সন্তান সকলক ড্ৰামাৰ ৰহস্য যে পিতাই ভালদৰে বুজাইছে। তোমালোকেও প্ৰথমতে নাজানিছিল। এয়া হৈছে তোমাৰ মৰজীৱা জন্ম। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি দেৱতা হৈ আছোঁ। এতিয়া তোমালোকে এই বিষয়টোৰ ওপৰত বুজাব পাৰিবা যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কেনেকৈ ৰাজ্য পালে। তাৰ পিছত কেনেকৈ হেৰুৱালে। গোটেই বুৰঞ্জী-ইতিহাস আমি আপোনাক বুজাম। এই ব্ৰহ্মায়ে কয় আমি লক্ষ্মী নাৰায়ণক পূজা কৰিছিলোঁ, গীতাও পঢ়িছিলো। বাবাই যেতিয়া প্ৰবেশ কৰিছিল তেতিয়া সকলোবোৰ ত্যাগ কৰিলে। সাক্ষাৎকাৰ হ'ল। বাবাই কলে – মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ইয়াত গীতা আদি পঢ়াৰ কোনো কথা নাই। পিতা ইয়াত বহি আছে, সকলোবোৰ আঁতৰাই দিলে। কেতিয়াও শিৱৰ দৰ্শন কৰিবলৈ মন্দিৰলৈ যোৱা নাছিল। ভক্তিৰ

কথা একদম উৰি গ'ল। এই জ্ঞান বুদ্ধিত আহি গ'ল-ৰচয়তা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ। পিতাক জানি পোৱাৰ পিছত তোমালোকে সকলোবোৰ জানি গ'লা। তুমি বিস্ময়কৰ বিষয়ৰ ওপৰত লিখা, যি মনুষ্যই আচৰিত খায় আৰু দৌৰি যায় শুনিবলৈ। মন্দিৰত গৈ যিকোনোকেই সোধা যেতিয়া এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল তেতিয়া আন কোনো বেলেগ ধৰ্ম নাছিল, ভাৰতেই আছিল পুনৰ তোমালোকে সত্যযুগক লাখ বছৰৰ বুলি কেনেকৈ কোৱা? যেতিয়া নেকি কোৱা হয় যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বৰ্ষ আগতে পেৰেডাইজ আছিল, তেন্তে লাখ বছৰ কেনেকৈ হল? লাখ বৰ্ষত অনেক মহৰ সদৃশ হৈ যাব। অলপ কথা শুনাতেও আচৰিত হৈ পৰে। কিন্তু যিসকল এইকূলৰ হ'ব তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান বহিব। নহলে ক'ব ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ বিস্ময়কৰ জ্ঞান, ইয়াত বুজি পোৱাৰ বুদ্ধি লাগিব। মুখ্য কথা হল স্মৰণৰ। স্ত্ৰী-পুৰুষে এজনে আন জনক স্মৰণ কৰি থাকে। এই আত্মাই স্মৰণ কৰে পৰমাত্মাক। এই সময়ত সকলোবোৰ ৰোগী হয়, এতিয়া নিৰোগী হ'ব লাগিব। এই বিষয়টোও ৰাখা। কোৱা – আপোনালোকে যি ক্ষণে-ক্ষণে বেমাৰী হৈ যোৱা তেন্তে আমি আপোনাক এনেকুৱা সজীৱনী বুটী দিম যে তোমালোকে কেতিয়াও বেমাৰী হৈ নপৰা যদিহে আমাৰ দৰৰ ভালকৈ কামত লগোৱা। কিমান সস্তীয়া দৰৰ? ২১টা পিড়ি সত্যযুগ – ত্ৰেতাৰ লৈকে বেমাৰ নহ'ব। সেয়া হৈয়ে স্বৰ্গ। এনেকুৱা-এনেকুৱা পইন্টবোৰ লিখি ৰাখিবা। তোমালোক সকলো শল্য চিকিৎসকতকৈও ডাঙৰ অবিনাশী শল্য চিকিৎসকে তোমালোকক এনেকুৱা দৰৰ দিব যে তোমালোকে ভৱিষ্যতৰ ২১ জন্মলৈকে কেতিয়াও বেমাৰত নপৰা। এতিয়া হৈছে সংগম। এনেকুৱা কথা শুনি মনুষ্যই সুখী হৈ পৰিব। ভগবানেও কয়- মই অবিনাশী শল্য চিকিৎসক। স্মৰণোও কৰে – হে পতিত-পাৱন, অবিনাশী শল্য চিকিৎসক (চাৰ্জন) আহ। এতিয়া মই আহিছোঁ। তোমালোকে সকলোকে বুজাই থাকা, অন্তিম সময়ত সকলোৱে নিশ্চয় বুজি পাব। বাবাই যুক্তিবোৰ কৈ থাকে। আচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবামুখ্যসাৰ:-*

(১) পিতাৰ পৰা চাৰ্জ লাইট লবলৈ ৰাতিপুৱা উঠি পিতাৰ স্মৃতিত বহিব লাগে। ৰাতি জাগিও ইজনে সিজনক কাৰেণ্ট দি সহায়কাৰী হ'ব লাগে।

(২) নিজৰ সকলো ঈশ্বৰীয় সেৱাত সফল কৰি, এই পুৰণা শৰীৰটোও পাহৰি পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। পুৰা উচৰ্গিত হ'ব লাগে। দেহী-অভিমানী হোৱাৰ যত্ন কৰিব লাগিব।

বৰদান: “তোমাৰ-মোৰ”ৰ অস্থিৰতাক সমাপ্ত কৰি দয়াৰ ভাৱনাজাগ্ৰতকৰোঁতাদয়াশীলহোৱা
সময় সময়ে কিমান আত্মা দুখৰ লহৰত আহে। প্ৰকৃতি অলপ অস্থিৰ হলেই, বিপদ আহিলে তেতিয়া অনেক আত্মাই কষ্ট পায়, ক্ষমা, দয়া বিচাৰে। গতিকে এনেকুৱা আত্মাসকলৰ আৰ্তনাদ শুনি দয়াৰ ভাৱ জাগ্ৰত কৰা। পূজ্য স্বৰূপ, কৰুণাময় স্বৰূপ ধাৰণ কৰা। নিজক সম্পন্ন কৰি লোৱা তেতিয়া এই দুখৰ দুনিয়া সম্পন্ন হৈ যাব। এতিয়া পৰিৱৰ্তনৰ শুভ ভাৱনাৰ লহৰ তীব্ৰগতিৰে বিয়পাই দিয়া তেতিয়া “তোমাৰ-মোৰ”ৰ অস্থিৰতা সমাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান: ব্যৰ্থসংকল্পৰহাতুৰীৰে সমস্যাবূপী পাথৰক ভঙাৰ পৰিৱৰ্তে হাইজাম্প
(উচ্চজাপ) মাৰি সমস্যাবূপী পাহাৰক অতিক্ৰমকৰোঁতাহোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!